

Sista stunden

Allt är annorlunda i världen just nu. Det som en gång varit viktigt spelar just nu ingen roll. För vad spelar det egentligen för roll om jorden inte kommer finnas? Ingen vet riktigt vad eller hur det kommer hända. Kommer kometen komma snabbt? kommer det göra ont? När vi fick beskedet om att jorden skulle utplånas av en enorm komet sommaren 2051 i juni så var det kaos i hela världen och alla var oroliga. Nu så är det lugnare. Nästan för lugnt. Som om inget kommer hända och tystnaden tar över. Alla bara väntar på att inte finnas mer, inte ha någon betydelse.

Den svala vinden värmer mot ansiktet och det luktar sommar. En härlig och ljuvlig doft som man blir lycklig av. Jag sitter och bara njuter men det känns konstigt. Njuta av sommaren och solen nu? Det är en vanlig sommardag och jag sitter på min altan ute i solen. *Eller...kanske inte en helt "vanlig" dag.* Det är bara en tidsfråga innan kometen kommer och utplånar världen och här sitter jag och smaskar i mig en kall smoothie på altanen. Men vad ska jag annars göra? Jag har tankar som bara surrar runt i huvudet. Sånt som jag aldrig tänkt på så mycket innan eftersom att det skulle jag va med om i framtiden men nu så kommer det aldrig hända. Det har ingen betydelse nu. Jag dricker smoothien snabbare. Det blir kallt i hela kroppen. Tankarna gör så att jag får ont i huvudet. Plötsligt så kallar mamma in mig. Hon sitter på soffan och ler mot mig men jag kan se på hennes ögon att det bara är oro. Hon är rädd och det förstår jag. Vi sätter oss ner och hon kramar hastigt om mig som om det var sista gången hon kramar mig.

Det är bara mamma och jag i familjen. Min pappa har jag aldrig träffat och några syskon har jag aldrig haft. Det har inte heller varit något som jag har saknat heller direkt utan jag har gillat som det är med att det bara är mamma och jag. I skolan så har jag aldrig heller haft någon speciellt bra vän eller någon som jag alltid hängde med efter skolan. Jag var aldrig med på alla övernattningar, kalas, strandfester eller vad man nu gör med kompisar. Jag gillar bara att sitta hemma och njuta av utsikten över havet på altanen. Såklart så var mamma och lärare oroliga för att jag aldrig hängde med någon eller pratade med någon. Fast jag tyckte att det var skönt. Behövde aldrig tänka på att någon måste tycka om mig eller att jag måste prata med andra för att komma in i gänget typ. Jag ville helt enkelt inte det. Jag njöt över att bara vara. Alla är såklart skräckslagna för det här med kometen. Men ska jag vara ärlig så är jag inte rädd. Det känns nästan lite skönt. Inga människor alls. Bara lugn. Det säger jag såklart inte för mamma. Då skulle hon bli så orolig och det vill jag inte. Hon har ju bara sin dotter och ingen annan. Hon vill att jag ska må bra och då gör jag det.

Mamma håller mig tätt intill sig. Jag tänker tillbaka till när jag var liten och kom hem från skolan. Några barn hade varit taskiga mot mig i skolan och jag var så ledsen för att jag hade lovat mamma att skaffa vänner men det gick inte som jag hade trott. Det var helt enkelt inte för mig antar jag. Att ha vänner. Jag kom hem och kunde inte hålla mig för tårar då mamma frågade om jag hade fått några nya kompisar. Hon höll om mig på samma sätt som då. Det känns tryggt. Som om att ingen eller inget kan skada mig. Inte ens en gigantisk brinnande komet. Det var då jag slutade prata med andra också. Jag var alltid annorlunda sa alla i skolan. Jag lyssnade inte så mycket på det men nu så undrar jag. Alla är rädda för kometen men jag...jag bryr mig faktiskt inte om den. Såklart så är det läskigt men inte på samma sätt.

- Jag älskar dig så otroligt mycket Jade, det vill jag att du ska veta, viskar mamma i mitt öra medans hon håller mig tätt intill sig. Jag känner tårar rinna ner från mina axlar. Jag kramar om henne så hårt att armarna känns som bly. Jag blir som stum och får inte ut ett ljud. Men jag önskar att jag hade gjort det för nu var det för sent. Vi ser ett enormt ljus som går över hela horisonten utmed havet. Jag sluter mina ögon och känner hur jag trycks in i mammas famn. Jag är inte beredd. Allt går så snabbt utan att tänka. Det känns som en dröm och allt stannar upp i några sekunder sen blir det mörkt. Värmen stiger och det känns som att allt brinner. Det är så mycket ljud omkring att det blir till ett enda tjut i öronen. Sen sprids tystnaden och det tar slut. Ingen och ingen finns kvar nu. Inga spår efter allt som människan har betytt och varit med om. Inga bevis på något. Har det verkligen hänt då?

Plötsligt känner jag en skugga över mig. Ögonen öppnas sakta automatiskt och jag kan då se att det är något som skymtar över mig men jag kan inte avgöra vad det är så jag sluter dom sakta igen. *Så jag är... död nu?* Det ömmar och gör ont i kroppen. Den känns svag och tung. *Ska det kännas så efter man har dött?* Kanske så har jag inte dött... träffade verkligen kometen jorden nu?